קדושת לוי — מסעי

ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם (במדבר לג, ב). צריך לדקדק שינוי הלשון מתחילה כתיב מוצאיהם ואחר כך למסעיהם, ואחר כך הקדים מסעיהם למוצאיהם. ונראה, כי מודעת זאת שכל המסעות שנסעו בני ישראל במדבר הגדול והנורא מאת ה' היתה זאת לברר נצוצות הקדושים שנפלו שם בקליפות ולהוציא בלעו מפיו. והוא הטעם שהיו ישראל חונים במקום אחד זמן רב ובמקום אחר זמן מועט שהוא כפי מה שהיה צריך לברר הנצוצות שבמקום ההוא. והנה ביהושע כתיב במרגלים ששלח יהושע לחפור את כל הארץ באו, מה הלשון לחפור. אך הענין, עיקר כבישת הארץ היתה על ידי מצות ומעשים טובים שעשו במקום ההוא שהיו צריכין לכובשה והיו עובדים להבורא יתברך ביראת הרוממות ובאהבה האמיתית ובזה היו מעלים היראות והאהבות הרעים שהיה שם בארץ כנען כידוע זאת, כי ממנו ניקח לעבוד את ה' לקשר את עצמו ביראה ואהבה האמיתית וזו העלאת ניצוצות שבמקום ההוא להקדושה. והיתה הארץ מוכרחת להכניע וליבוש מפני בני ישראל ולעשות רצונם, כי המקבל הוא בוש מהמשפיע. וזהו הלשון לחפור את כל הארץ באו, מלשון וחפרה הלבנה, כי כל הארץ חפרה מפני בני ישראל בעשותם מצות ומעשים טובים ובעבדם להבורא יתברך ביראה ובאהבה האמיתיית והיתה מוכרחת לעשות רצון בני ישראל. והנה במ"ב מסעות שנסעו בני ישראל כתיב ויחנו בחרדה וכו', ויחנו במתקה וכו', ויחנו בהר שפר, כלומר כשהיו ישראל חונים באיזה מקום שהיה שם יראה רעות רחמנא ליצלן אזי היו עובדים להשם יתברך ביראת הרוממות לירא מפני פחדו והדר גאונו. וזו ויחנו בחרדה, מדת היראה שהיו צריכין לעבוד הבורא יתברך במקום ההוא במדת היראה. וכשהיו חונים באיזה מקום שהיה שם אהבות רעות שנפלו שם מהשבירה כידוע היו צריכין לעבוד השם יתברך במדת האהבה אמיתיית וזו ויחנו במתקה, מדת אהבה. וכן ויחנו בהר שפר, הוא מדת התפארות. ובזה היו מעלים כל הניצוצות שנפלו שם והעלו אותם לשרשן למקום הקדושה וזו היתה עיקר נסיעתם במדבר. וזו ויכתוב משה את מוצאיהם, הוא העלאת הניצוצות שהוציאו ממקום הקליפות. למסעיהם על פי ה', כלומר זאת היתה מאת ה' על ידי מסעיהם. ואלה מסעיהם, כלומר אלה המסעות שנסעו ישראל במדבר הודיע לנו הכתוב שעיקר נסיעתם היתה למוצאיהם, להוציא הנצוצות ולהעלותם למקור הקדושה ודו"ק:

סליק ספר במדבר